

Isten képmása

***„Isten az embert a saját képmására teremtette,
Isten képmására teremtette őt; férfinak és
nőnek teremtette őket.”***

1Mózes 1:27

A filozófusok azt mondják nekünk, hogy az ember, ahogyan ma létezik, sokkal ragyogóbb és fejlettebb, mint valaha is volt a történelem során. Állításuk szerint az evolúció juttatott el minket idáig. Az a vélekedés, miszerint minden generáció sokkal okosabb, mint az előző, abból fakad, hogy a tudósok számításaik alapján megállapították: az ember már millió évek óta létezik a Földön, és generációról generációra fejlődik. Mivel minden generáció fejlettebb lett, arra a következtetésre jutottak, hogy az ember mára nagyon magas szintre jutott. Helyese ez a filozófia?

Milyen öröm számunkra, hogy a világegyetem nagy Teremtője olyan információforrással látott el minket, amelyből megtudhatjuk, mi az igazság, és mi csupán filozófia. Meghívást intézett hozzánk, mondván: „Menjünk be az Úr házába!”, és ha belépünk a tudás házába, meg fogjuk találni Isten saját tanúságát az emberről. Zsoltárok 122:1

Ebből a forrásból, a Bibliából megtudjuk, hogy az ember „a földből való”, és hogy Isten a „föld porából” formálta meg. (1 Korinthus 15:47; Mózes 1. könyve 2:7). Azzal, hogy belé lehelt, vagyis belé öntötte az „élet leheletét”, ... az ember élő lélekké vált. Az ember teremtésének ebben a tömör leírásában

nincs még a legcsekélyebb utalás sem arra, hogy az egyik életforma a másikból fejlődött volna ki, vagy hogy egy kevésbé összetett faj egy összetettebb lényé vált volna. Isten minden fajt különálló és megkülönböztethető életformaként teremtett, amint azt a Teremtés könyve első fejezetében olvashatjuk. A föld életfenntartásra való előkészítésének minden egyes lépése után, valamint a növények, halak, madarak és földi élőlények külön-külön történő teremtése után Isten kijelentette, hogy „jó volt”. Teremtés 1:10, 21, 25, 31

A Teremtés könyve 1:26,27-ben azt olvassuk, hogy „Isten így szólt: Teremtsünk embert a mi képmásunkra, a mi hasonlatosságunkra.” Észrevesszük Isten kijelentésében, hogy többes számú gondolatot sugall: „Uralkodjanak a tenger halain, az ég madarain, a jószágon, ... és minden földön kúszó állaton.” Ebből a kijelentésből nyilvánvaló, hogy amikor Isten saját képmására teremtette az embert, „férfinak és nőnek teremtette őket”, azt jelentette, hogy mind Ádám, mind Éva sokféle szempontból nagyon hasonlít majd hozzá.

A „kép” és a „hasonlóság” szavak a héber nyelvben hasonlóságot vagy mintát jelentenek. Az embert arra teremtették, hogy Isten mintaképe legyen. Hogyan volt a tökéletes ember, Ádám, Isten mintaképe? Bizonyára nem a testét tekintve. Teremtőnk egy messze felsőbbrendű lény – egy szellemi lény –, az ember pedig csupán egy földi, testi teremtmény. Teremtőnk azonban bizonyos tekintetben valóban az Ő képmásának tükröződéseként teremtette az embert. Ez a hasonlóság, vagyis a képmás részben az ember gondolkodási képességében, emlékezőképességében, az absztrakt és

egyértelmű gondolatok megértésében, az erkölcsi ítéletek meghozatalában, valamint az intellektuális és esztétikai tulajdonságok birtoklásában nyilvánult meg.

A tökéletes ember, Ádám, Istenhez hasonló lelkiismeretet kapott, amely lehetővé tette számára, hogy megkülönböztesse a jót a rossztól. Szabad akaratot kapott, hogy teljes mértékben gyakorolhassa választási képességeit. Ha nem így lenne, az emberiség csupán gép lenne, és cselekedeteinket más irányítaná. Ez azonban nem így van. Ha így lenne, nem lenne lehetőség a képességek és tehetségek gyakorlására, és nem lenne esély az egyéni jellemfejlődésre sem. Ez a választási szabadság természetesen lehet jó vagy rossz is, attól függően, hogyan használjuk fel.

Ádám a bűnt választotta

Ádám, az a dicsőséges, elsőként teremtett emberi lény, mindenféle testi és szellemi áldással volt felruházva. Egész környezetét úgy alakították ki, hogy biztosítsa jólétét. A Teremtő nagyon egyértelműen utasította Ádámot, hogy ha engedelmeskedik Isten igaz törvényének, élni fog; ha viszont megszegi Isten igaz parancsát, meghal. (Mózes 1. könyve 2:15–17). A Teremtő utasításai nagyon egyszerűek voltak. Az, hogy Ádám méltó-e arra, hogy örökké éljen az édeni paradicsomban, saját szabad akaratán múlt. Sajnos engedetlensége miatt a bűn választására kényszerült. A tökéletességből való bukásának következtében az egész emberi nemzetség, amelyet Ádám és Éva nemzett, bűnben született, és öröklődés útján a halál büntetése alá került. Zsoltárok 51:5; Rómaiak 5:12

A bűn és a halál uralma folytatódott, és folytatódni fog, amíg Istennek az a szándéka, amiért ezt megengedte, beteljesedik, és eljön a végének ideje. Isten szeretetéből gondoskodott egy megváltóról, egy üdvözítőről, méghozzá saját szeretett Fiáról, Jézus Krisztusról, aki minden emberért „megízlelte a halált” (Zsidókhoz írt levél 2:9). Ez az intézkedés az ember megváltására az igazságos halálos ítélet alól az ingyenes kegyelem „ajándéka” volt. Róma 5:15-18

Első szüleink bűnbeesésének következtében, és az azóta eltelt hosszú évszázadok során azok a tulajdonságok, amelyek kezdettől fogva az embert Teremtője képmásaként jellemezték, az egész emberi családnak csupán viszonylag kis részében található meg jelentősebb mértékben. Valóban, néhány nemes lélek igyekezett ápolni Isten fenséges jellemének ilyen kegyelmét; míg mások csupán az isteniség látszatát öltötték magukra. Ez a látszat kellemes külső viselkedést eredményezhet, de az a valódi jellemtisztaság, amellyel Isten első szüleinket teremtette, alig lehet igazán jelen a szívükben.

Mivel Isten nem tud együttműködni azokkal, akikben hiányoznak az igazi erények, szorgalmasan felkutatja az emberi család azon tagjait, akik lényük legmélyéből fakadóan irgalom és szeretet tulajdonságait mutatják. Őket részesítette előnyben az idők során, hogy tervének megvalósítását véghezvigye. Tekintsünk meg egy ilyen kiváltságos személyt, aki élete jelentős részében megmutatta ezeket a nemes tulajdonságokat. Ez Dávid fia, Salamon volt.

Tanulságok Salamon példájából

Salamon későbbi éveiben a szabad akaratának engedve áldozatul esett számos felesége követeléseiért, és ennek következtében nagyon elszomorította Istent. Fiatal korában azonban Isten nagy kegyében részesült. Úgy tűnik, Salamon apjától örökölte a figyelmességet, az uralkodási képességet és az Úr jóságának megbecsülését, amelyeket Dávid korábban Nátán, a szent próféta lábainál tanult meg.

Amikor Dávid megöregedett és túl gyenge lett az uralkodáshoz, fia, Salamon, mindössze húszévesen vállalta magára Izráel kormányzásának nehéz felelősségét. Jól megérthetjük azt az imát, amelyet Dávid kedves fia érdekében mondott. Akiknek fiaik vannak, azok könnyen megérthetik Dávid aggodalmát Salamon iránt. Ugyanezt az érzést tápláljuk mi is fiaink iránt: hogy kegyelmet találjanak Isten szemében, és hogy egyenesen járjanak vele.

Az 1 Krónikák 28:9–10-ben olvashatjuk a szavakat, amelyeket Dávid fiához intézett: „Te pedig, fiam, Salamon, ismerd el atyád Istenét, és szolgálj őt teljes szívvel és készséges lélekkel, mert az Úr minden szívet megvizsgál, és minden vágyat és gondolatot megért. Ha őt keresed, megtalálod; de ha elhagyod őt, örökre elutasít téged. Gondold át most, mert az Úr téged választott ki, hogy házat építs szentélyül. Légy erős, és végezd el a munkát!”

Az Úr Salamonot választotta ki a szentély felépítésére, ami Dávid egész életén át tartó álma volt. Isten hűséges prófétájának, Nátánnak a segítségével és tanácsával, valamint Isten kegyelmével Salamon gyorsan átvette apja szellemiségét a Templom építésével kapcsolatban.

Tudta, hogy Izráel jóléte azon múlik, hogy betartják-e Isten Törvényét, és imádják-e Jehovát.

Salamon bölcsességet kér

Salamon Isten iránti nagy szeretetéből ezer égőáldozatot mutatott be Gibeonban. Annyira szerette volna Istennek tetszeni, hogy ezt a hatalmas áldozatot készítette elő Teremtőjének. Miközben Gibeonban tartózkodott, az új, fiatal királynak volt egy álma, amelyben az Úr megjelent előtte. (1 Királyok 3:5). Isten így szólt Salamonhoz: „Kérj tőlem, amit csak akarsz, hogy megadjam neked”, és Salamon válasza gyönyörű volt – olyan, amely csak szerető szívből származhatott. Salamon így szólt: „Én csak egy kisgyermek vagyok: nem tudom, hogyan teljesítsem kötelességeimet. ... Adj szolgádnak értelmes szívet, hogy ítélkezhessek a te néped felett, hogy meg tudjam különböztetni a jót a rossztól; mert ki képes ítélkezni e te nagy néped felett?” 1 Királyok 3:7–9

Isten nagyra értékelte Salamon szívének őszinte kinyilatkoztatását. Csodálatos módon teljesítette kérését, és „bölcs és értelmes szívet” adott Salamonnak. A tökéletlen emberek között soha többé nem találtak olyat, aki olyan bölcsen tudott volna ítélkezni, mint Salamon (1 Királyok 3:10, 12). Önzetlen kérésének köszönhetően Isten azt is megígérte: „Olyasmit is adtam neked, amit nem kértél: gazdagságot és dicsőséget, hogy egész életedben ne legyen hozzád hasonló a királyok között. És ha az én utaimon jársz, megtartod rendeleteimet és parancsaimat, ahogyan atyád, Dávid is járt, akkor meghosszabbítom napjaidat.” 1 Királyok 3:13,14

Amikor Salamon felébredt álmából, örömmel vette tudomásul, hogy kérésével tetszett Istennek. Jeruzsálembe ment, és békességi áldozatokat és égőáldozatokat mutatott be a szövetségi ládája előtt (1 Királyok 3:15). Röviddel ezután az Úr utasításának megfelelően nekilátott Izráel templomának építésének nagy feladatához.

A templom építése

Emlékezzünk vissza arra, hogyan készítették elő, alakították ki és jelölték meg a helyüket a templomhoz szükséges összes követ és fát, és csak akkor vitték őket a helyszínre, amikor készen álltak. Minden rész tökéletesen illeszkedett, és mindegyik a következővel úgy illeszkedett össze, hogy nem hallatszott kalapács, fejsze vagy más vas szerszám hangja. (1 Királyok 6:7). Bár e hatalmas templom minden egyes részét különböző helyszíneken készítették elő, amikor a felépítésre kijelölt helyre szállították őket, semmit sem kellett megváltoztatni.

Micsoda tanulság ez a keresztény számára! Egy pillanatra sem gondolhatjuk, hogy gondtalanul elpazarolhatjuk az időnket, és hogy amikor életünk végéhez érünk, hirtelen, csodás módon alkalmasak leszünk a királyi templomban kijelölt helyünkre. Most van az előkészület ideje. Most kell formálódnunk, faragódnunk, csiszolódnunk és megjelölnünk magunkat arra a különleges helyre, amelyet az Úr szán számunkra a szellemi templomában.

Tisztában vagyunk azzal, hogy Salamon temploma egy nagyobb építményt szimbolizált. „Ti vagytok az élő Isten temploma” – mondta Pál (2 Korinthus 6:16). Most van itt az idő a formálásra és az Isten szellemi templomának előkészítésén való munkálkodásra. (1

Korinthus 3:9; Efézus 2:10; Filippi 1:6; 2:12,13). Amikor minden darab, vagyis minden tag, keresztény élete során készen áll – felkészülve ebben a „gonosz és romlott” világban –, akkor a szimbolikus mennyei Templomban a megfelelő helyükre kerülnek. Filippi 2:15

Salamon templomának felszenteléséhez nagy örömteli ünneplés társult. (1 Királyok 8:65,66). Nagy öröm lesz a mennyben és a földön, amikor Krisztus, Isten szellemi temploma, elkészül, összeáll, és amikor Isten dicsősége belép oda. Az egész föld részesülni fog e templom elkészültéből, és áldott lesz, éppúgy, ahogyan a természetes Izrael is elérte jólétének csúcspontját Salamon uralkodása alatt. Efézusbeliek 2:19–22; Jelenések könyve 3:12; 21:22–26

A mi korunk

Miután elbúcsúztunk a bölcs Salamon királytól életének ezen szakaszában, térjünk vissza a mai korunkra. Látjuk, hogy a Mennyei Atya meghívása továbbra is érvényes azok számára, akikben ő az ember eredeti, hozzá való hasonlóságának egy bizonyos mértékét felfedezi. Azok, akik rendelkeznek az Isten iránti szeretet és engedelmesség eredeti tulajdonságaival, még nagyobb hívásra és szolgálatra válaszolnak, mint Salamon vagy a múlt korok más nemes alakjai. Már az a tény is, hogy még mindig látunk olyanokat, akik életüket Istennek szentelik, hogy az Ő egyszülött Fiának nyomdokaiba lépjenek, bizonyíték számunkra arra, hogy ez a meghívás, valamint az ahhoz kapcsolódó csiszolás, faragás és formálás még mindig folyik. Tisztában vagyunk azzal, hogy ez valóban az a módszer, amellyel a Mennyei Atya által

régen előterjesztett üdvösségi terv megvalósul. Továbbá tudjuk, hogy minden azok javára működik együtt, akik Istent szeretik, akiket Ő a saját szándéka szerint elhívott: „Akiket előre ismert, azokat előre is elrendelte, hogy az Ő Fiának képmására legyenek alakítva, hogy Ő legyen a sok testvér között az elsőszülött.” Róma 8:28,29

Ez az ige arra világít rá, hogy egy előre kijelölt csoportnak – az egyháznak – Isten Fiának másolatainak, képmásainak kell lennie, aki maga is az Atya másolata és képmása. Keresztényekként egyikünk sem válhat ebben az életben olyan tökéletessé, amilyen Jézus volt, bármennyire is igyekezzünk, és bármennyire is sokáig próbálkozzunk. Ezt a megtiszteltetést saját döntésünk alapján sem vehetjük magunkra. Ha meghívást kaptunk arra, hogy Jézus nyomdokaiba lépjünk, ezt a megtiszteltetést Isten ajándékozta nekünk. 1 Thesszalóniki 2:12; Zsidókhöz írt levél 5:4

Ez rávilágít a kérdésre, mert amikor testvéreinkre tekintünk, és rájövünk, hogy ugyanazt a meghívást kapták, mint mi, ennek megfelelően fogjuk értékelni a velük való közösséget. Hálás szívvel fogadtuk az Atya meghívását – az Ő kegyes gondviselését, amely Jézus áldozatán keresztül lehetővé tette számunkra, hogy belépjünk ebbe a kapcsolatba. Így cselekedve, és felöltözve Megváltónk igazságosságának palástjába, hogy eltakarjuk hiányosságainkat, és Jézus váltságul elköltött áldozatának érdemei által Isten előtt elfogadhatóvá váljunk, örömmel szenteljük fel mindenünket annak érdekében, hogy elkezdjük azokat a dolgokat cselekedni, amelyek tetszenek Mennyei Atyánknak,

még ha ez számunkra nagy áldozatot is jelent. Ézsaiás 61:10; Rómaiak 12:1; Efézusbeliek 1:5–7

Mielőtt megtennénk ezt a fontos lépést, imádkozva át kell gondolnunk, mit jelent Jézus nyomdokaiba lépni, és az Ő másává válni. Szeretetünket a fenti dolgokra kell irányítanunk (Kolossé 3:2). Az új akaratnak, az új elmének ki kell fejlesztenie a Szentlélek gyümölcseit és kegyelmét. Ahhoz, hogy Jézus másává váljunk, mindig arra kell törekednünk, hogy ezeket a jellemvonásokat fejlesszük és megmutassuk. (Galaták 5:22,23; 2. Péter 1:5-7). Minden olyan érzelmét, amely Istennek tetszik és összhangban van az Úr Lelkével, törekednünk kell elérni, bár ez egy egész életen át tartó fejlődést igényel a Mennyei Atya formáló hatása alatt.

Nemcsak az Úr, az Igazság és a testvérek iránti szeretetet kell megnyilvánítanunk, hanem szeretetteljes, együttérző törődést is kell tanúsítanunk a világ iránt. Ahhoz, hogy az Úr Jézushoz hasonlóak legyünk, mély tisztelettel kell viseltetnünk a sóhajtozó teremtés iránt – sőt, még ellenségeink iránt is, azok iránt, akik gúnyosan bánnak velünk. Máté 22:37–39; János 13:34,35; Lukács 6:27,28

A szív engedelmissége

Példabeszédek könyve 4:23 így szól: „Őrizd meg szívedet minden gondossággal, mert abból származnak az élet forrásai.” Jézus nyomdokaiba lépő követői esetében az a jogunk, hogy Isten szellemi Templomának részesei legyünk, attól függ, hogyan alakítjuk ki most a szívünket. Ez a „kincs agyagedényekben” van nálunk, és a világ terhei, valamint a testünk gyengeségei megpróbálnak

eltéríteni minket a célunktól. (2 Korinthus 4:7). Ugyanakkor, akárcsak Ádám atyánk, Salamon király, sőt még Urunk, Jézus esetében is, nekünk is van szabad választásunk abban a kérdésben, hogy kinek engedelmessé válunk szívünkkel. Nem kényszerítettek minket arra, hogy az Úrnak, az Igazságnak vagy a testvéreknek szolgáljunk. Ez a mi szabad választásunk. Ha tekintetünket Jézusra szegezzük, olyanokká válhatunk, mint ő. Az a vágyunk, hogy úgy járjunk, ahogyan Jézus járt, nemes cél. Célunk az, hogy betöltsük azt a helyet a Templomban, amelyre az Atya olyan kegyesen meghívott minket, és ezt csak úgy érhetjük el, ha az Ő szeretett Fiának képére alakulunk. Róma 8:29; 2 Korinthus 3:18

Talán elgondolkodtunk már azon, milyen élmény lesz – ha hűségesek maradunk –, amikor szellemi lényként feltámadunk, és megkapjuk azt a csodálatos kiváltságot, hogy hallhassuk a következő szavakat: „Jól van, jó és hű szolgám: hű voltál a kevésben, sokra foglak tenni téged; lépj be urad örömébe!” (Máté 25:21). A Szentírás bizonyos információkat nyújt nekünk ezzel kapcsolatban.

A fátylon túl

Pál apostol így mondja nekünk: „Ha [Jézus] halálának hasonlatosságában egyesültünk vele, akkor feltámadásának hasonlatosságában is egyesülünk vele.” (Róma 6:5). Mi az Úr „hasonlósága” feltámadása óta? A Zsidókhöz írt levél 1:3 azt mondja nekünk, hogy Jézus Isten „kifejezett képmása”, vagyis pontos mása! Azok, akik hűségesen követik Jézus áldozatának és szolgálatának nyomdokaiba, és akik „a jótéteményekben való kitartó szorgalommal

dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek”, hasonlóvá válnak Urukhoz és Fejükhöz – mindannyian Isten isteni családjának tagjai lesznek. Rómaiak 2:7

Van még egy gondolat az „Isten képmása” kifejezéssel kapcsolatban. Igaz, hogy Urunk már az emberré válása előtti, angyali állapotában, mint „Logosz”, az Atya képmásában volt. Még akkor is, amikor emberként jött a földre, Istenhez hasonló volt, mert jelleme mindig teljes összhangban volt Atyjáéval. Pál apostol azonban azt mondja nekünk, hogy Jézus most „leült a Magasságos Felség jobbára”, miután engedelmes volt a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Emiatt Isten magasan megdicsőítette őt, és olyan nevet adott neki, amely minden név felett áll. Jézus most még teljesebb mértékben a láthatatlan Isten „kifejezett képmása”, osztozva az isteni természetben. Zsidókhöz írt levél 1:3; Filippi 2:8,9; Kolossé 1:15

Azt is olvassuk: „Íme, milyen szeretettel ajándékozott meg minket az Atya, hogy Isten fiainak nevezzünk: ezért nem ismer minket a világ, mert őt sem ismerte. Szeretteim, most Isten fiai vagyunk, és még nem látszik, mik leszünk; de tudjuk, hogy amikor Ő megjelenik [görögül: nyilvánvalóvá válik], olyanok leszünk, mint Ő; mert úgy fogjuk látni Őt, amilyen Ő valójában. És minden ember, akinek ez a reménye van benne, megtisztítja magát, ahogyan Ő is tiszta.” 1 János 3:1–3

Így látjuk, hogy Urunk, Jézus most Isten pontos képmásában és hasonlatosságában van, bár Mennyei Atyánk mindig is nagyobb volt és mindig is nagyobb lesz mindennél. (János 10:29; 14:28; 1 Korinthus 15:24-28). Jézus ezt a jutalmat hűséges

szolgálata miatt kapta. Soha nem ingott meg abban, hogy alávesse magát Atyja akaratának, bármi áron is. Isten magasan megdicsőítette őt, és örömmel teszi ugyanezt az egyház – Jézus menyasszonya, az ő teste – „elhívott, kiválasztott és hűséges” tagjaival is. (Jelenések könyve 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Korinthus 12:12,27). Ők az Úr Jézus hasonlatosságában fognak feltámadni. Ez egy csodálatos ígéret, amelyet megörökölhetünk és meg is fogunk örökölni, ha engedelmesek és hűségesek vagyunk, akár a halálig is! (Jelenések könyve 2:10). Pál így fogalmazott: „Levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöttétek az új embert, aki a tudásban megújul annak képmására, aki őt teremtette.” „Ahogyan a földi [Ádám] képét viseltük, úgy fogjuk viselni a mennyei [Isten hasonlatosságát] is.” Kolossé 3:9,10; 1 Korinthus 15:49